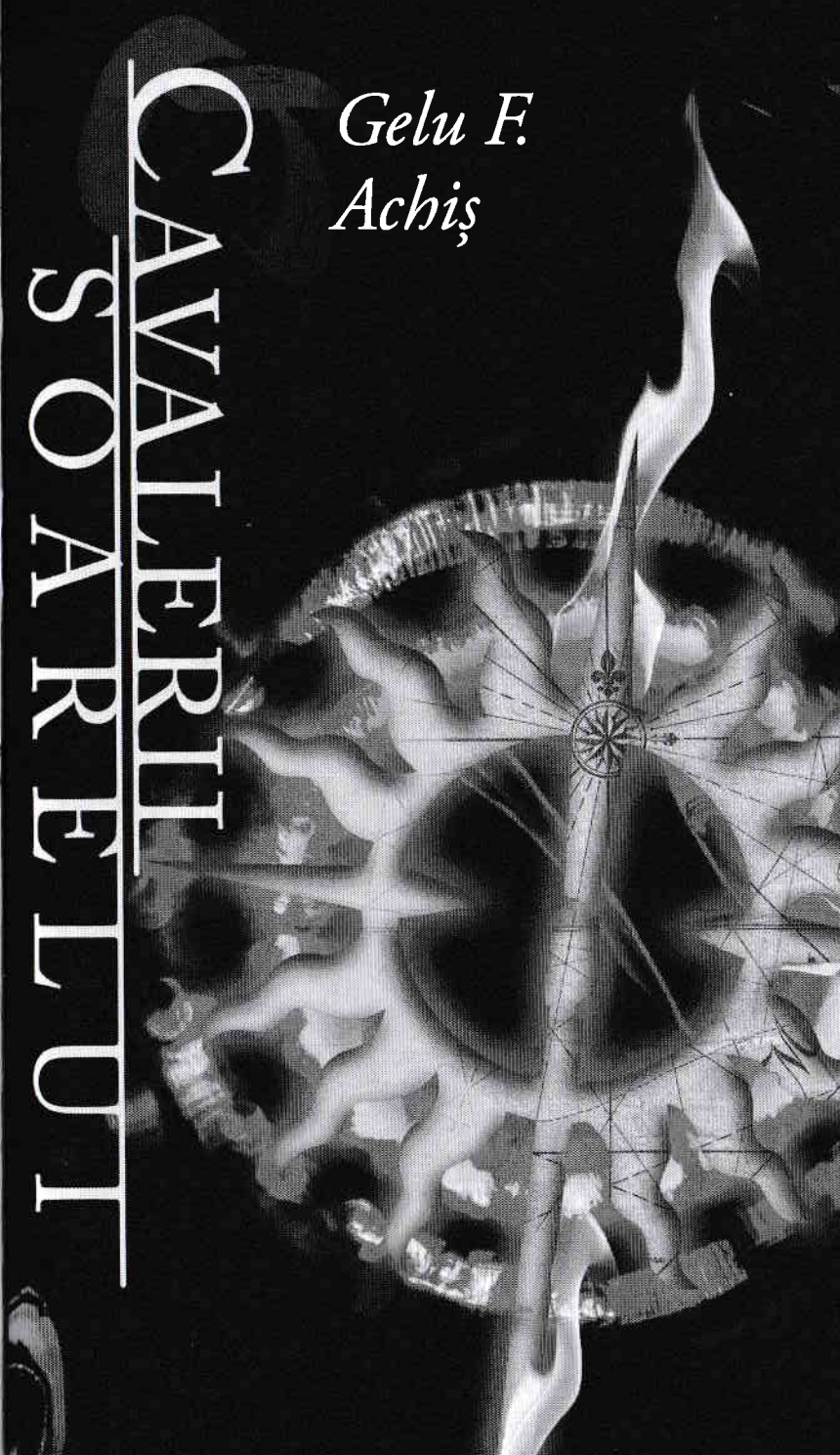

LBRIS

We know
books

CAVALIERE
SOARELU

*Gelu F.
Achis*

CAPITOLUL 1

Călătoria din Omda până în Tekka ținu zece zile. Zece zile în care avuseseră parte de un frig cumplit, de vânt și de ninsori abundente. Zece zile în care făcuseră un efort uriaș. Căraseră cu ei – pe rând – sobe grele de fier, cuști în care se aflau brodagi, corturi, provizii și alte lucruri. Toate acestea fuseseră pregătite la marginea așezării înainte ca Sfășietorii să atace orașul Omda. Generalul Serdan se gândise și la posibilitatea unei înfrângerii, drept urmare dăduse ordine pentru a se lua măsuri și în acest sens.

Supraviețuitorii legiunilor din Nord și câțiva reprezentanți ai raselor mici mărșăluiseră pe Drumul Țăranilor ore lungi, ore ce păruseră nesfârșite. Popasurile scurte nu le permisese să se odihnească suficient. Mai mult decât atât, supraviețuitorii stătuseră înghesuși ca niște șobolani în corturi.

În timpul deplasării, Dalidan aflase de la niște soldați că toate satele din statul Quana, plus câteva sate din statul Fordelan, fuseseră evacuate, în mod preventiv, chiar înainte de bătălia cu Sfășietorii. Sătenii fuseseră trimiși în statul Kajao. Dacă lucrurile s-ar fi terminat bine în Omda, ei s-ar fi întors în satele lor. Din nefericire, Sfășietorii învinseseră, așa că sătenii fuseseră îndemnați să se îndrepte mai departe spre Sud, unde aveau să se ocupe de ei persoane care lucrau pentru Consiliul Oamenilor. De asemenea, orașele Zerdan și Tekka fuseseră evacuate în mare parte înainte de bătălia cu Sfășietorii, tot în mod preventiv.

Orașul Tekka era înconjurat de păduri, păduri formate din arbori bătrâni. Așezarea era mărginită de ziduri groase și înalte de vreo șase-șapte metri, presărate cu câteva turnuri rotunjite. Clădirile erau simple, fiind construite doar din piatră. Câțiva locuitori din Tekka rămăseseră în oraș tocmai pentru a-i servi pe supraviețuitorii din Omda care urmaseră Drumul Țăranilor.

Oamenii îi conduseră pe nou-veniți în Palatul Cârmuitorului, mai exact în sala principală. Acolo se aflau cinci șemineuri în care ardeau focuri puternice. În încăpere erau pregătite mese lungi pe care se aflau o mulțime de vase cu mâncăruri calde, carafe cu diferite băuturi, căni, prosoape și tacâmuri.

Storși de energie după bătălia de la Omda și după călătoria dificilă de zece zile, soldații și ofițerii se așezară la mese și se năpustiră asupra băuturilor și mâncărurilor. Cei câțiva reprezentanți ai raselor mici care îi însoțiseră pe luptători se așezară la rândul lor la mese și se serviră cu una-alta.

Dalidan se simțea încântat să se afle în sfârșit într-un asemenea loc și să aibă parte de mâncăruri calde și de o gamă atât de variată de băuturi. În timpul călătoriei, el și ceilalți se hrăniseră în mare parte din mers, cu alimente reci și lipsite de gust. Iar pentru a-și potoli setea folosiseră cel mai adesea zăpadă pe care o topiseră în apropierea sobelor de fier din corturi. Ofițerii îi grăbiseră mereu, vrând să se distanțeze cât mai mult de Sfășietori și să ajungă cât mai repede în Tekka.

Pe parcursul drumului, Dalidan abia dacă schimbase câteva cuvinte cu Eranya. Leoaica de Fier stătuse în cea mai mare parte alături de câțiva ofițeri, mult mai înainte. Cât despre Rin, Dalidan nici măcar nu o văzuse în timpul călătoriei. Ea se aflase chiar în partea din față a coloanei. Dalidan își dorise să discute cu ea, dar primise diferite sarcini din partea unor ofițeri – astfel că nu avusese ocazia. În cea mai mare parte a călătoriei trăsesese după el o sanie pe care se aflase o sobă de fier.

Acum însă putea s-o vadă pe Rin. Ea se afla la o masă din celălalt capăt al sălii. Mânca în tăcere, cu privirea plecată în farfuria cu friptură de pui și cartofi. Chiar și de la acea distanță, Dalidan reuși să distingă pe chipul ei de un cafeniu-deschis urmele oboselii, dar și o ușoară neliniște. Oare își făcea griji din pricina lui Kadal și a misiunii sale? Oricum, Dalidan avea de gând să vorbească cu ea după masă. Trebuia să pună la punct lucrurile dintre ei. Nu-i plăcea defel ideea de a fi certaiți și de a se comporta ca niște străini.

Pe măsură ce timpul trecea, atmosfera din sală devenea tot mai destinsă și mai plină de viață. Soldații și ofițerii treceau de la mâncare la băutură, alegând în principal vinul fiert. Dalidan se întoarse la un moment dat spre Qidan, care se afla pe scaunul din dreapta lui.

— Mă duc să vorbesc cu Rin.

Bătrânul kua își înclină fruntea într-un gest de încuviințare. Dalidan se ridică de la masă și se îndreptă spre ea. Mulți alți soldați se ridicaseră de la mese și se așezaseră lângă anumite persoane. Împrejurările din aceste momente le ofereau în sfârșit posibilitatea de a discuta între ei pe îndelete. Civili din orașul Tekka aveau grijă să nu lipsească nimic de pe mese. Alții se ocupau de focuri și băgau butuci în șemineuri, menținând temperatura ridicată în sală.

Dalidan observă un scaun liber vizavi de Rin și se așeză pe el. Ea își ridică ochii de un albastru-închis, ușor înguști, spre el. Avea un aer distant, gânditor, ușor melancolic.

— Bună, Rin. Îmi pare rău că n-am avut posibilitatea să vorbesc cu tine în timpul călătoriei. Sper că nu e târziu să lămurim niște lucruri...

Dalidan făcu o pauză, așteptând să vadă dacă ea avea ceva de zis. Dar Rin rămase tăcută.

— Îmi pare rău pentru felul în care m-am comportat în Omda, continuă el. Te-am neglijat și pe tine, și pe Kaya. M-am lăsat complet absorbit de ideea răzbnării. Ura față de Sfășietori mi-a întunecat gândurile. În vremea aceea eram disperat să devin Elomag, să devin puternic, să pot lupta împotriva Sfășietorilor, să pot să-l răzbn pe Akiban. Și – să fiu sincer cu tine, Rin – îmi doresc în continuare să contribui la exterminarea rasei lor. Dar am greșit foarte mult, am greșit pentru că nu am înțeles care erau lucrurile cele mai importante. Îmi pare rău că am permis ca noi – tu, eu și Kaya – să ne distanțăm atât de mult...

— Nu mai contează, Dalidan, răspunse Rin pe un ton plat. Nu mai suntem copii. Era de așteptat ca la un moment dat să

se întâmplă lucrurile astea – ca fiecare să meargă pe drumul lui. Tot așa s-ar fi petrecut lucrurile și dacă nu ar fi apărut Sfâșietorii și nu s-ar fi întâmplat toate nenorocirile. Viețile noastre vor urma întotdeauna căile pe care Făuritorii Lumii le-au trasat pentru noi.

– Nu cred că Făuritorii Lumii sunt responsabili de lucrurile astea, Rin. Avem capacitatea de a gândi liber și de a alege ce căi să urmăm în viață. De pildă, poți alege să devii un protector onest sau poți alege să devii un răufăcător. Crezi că Făuritorii Lumii au de-a face cu treaba asta?

Rin se uită lung la coșul cu fructe de pe masă, având pe chip o expresie meditativă. În cele din urmă îi răspunde:

– Cred că destinul fiecărei persoane este scris de Făuritorii Lumii. Toate deciziile, alegerile, faptele, vorbele și gândurile noastre de pe parcursul vieții sunt cunoscute de către Făuritorii Lumii din clipa în care ne naștem. Tot ceea ce ni se întâmplă face parte din planul lor.

– Nu sunt de acord cu tine, Rin. Dacă ar fi așa cum spui tu, ar însemna că viețile noastre ar fi niște iluzii și că noi am fi un soi de marionete. În felul ăsta poți să găsești scuze pentru orice. Poți să comiți lucruri rele și pe urmă să te aperi, justificând că Făuritorii Lumii sunt adevărații responsabili, întrucât ei ți-au făurit destinul.

Rin păru deranjată de acest răspuns. Căzu pe gânduri și nu mai scoase niciun cuvânt. Dalidan oftă și îndepărtă în cele din urmă tăcerea apăsătoare dintre ei:

– Dar nu despre Făuritorii Lumii voiam să vorbim, Rin. Îmi doresc ca lucrurile să fie la fel ca pe vremuri între noi.

– Trebuie să înțelegi, Dalidan, că nu mai suntem persoanele care eram pe vremuri, replică ea pe un ton plat, fixând cu insistență coșul cu fructe. Evenimentele din ultimul timp ne-au marcat și ne-au schimbat pe toți.

– Știu, Rin. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne comportăm ca și cum am fi niște străini. Am petrecut mulți ani sub același acoperiș.

– E adevărat. Am greșit cu toții, Dalidan, dar, lăsând la o parte lucrurile respective, noi vom fi întotdeauna prieteni, adăugă ea pe un ton care i se păru lui Dalidan cam forțat și plat. Însă viețile noastre nu vor mai fi niciodată așa cum erau pe vremea când trăiam în Casa Inocenților.

Dalidan oftă încetșor. Nu era răspunsul pe care îl așteptase din partea lui Rin. Era convins că din cauza lui Kadal ajunsese să se schimbe atât de mult și să gândească în felul acesta. Rin pe care o cunoștea el nu ar fi ridicat ziduri între ei. Acea Rin de mai demult ar fi încercat în felul ei binevoitor și plin de energie să mențină legăturile dintre ei cât mai strânse, cât mai vii.

Dalidan avea simțăminte pentru ea, dar, evident, nu putea să i le dezvăluie. Legăturile dintre ei erau mult prea fragile și nesigure. Ar putea s-o rănească și mai tare și s-o îndepărteze de el. Abia după ce ajunseseră pe drumuri reușite să înțeleagă cu adevărat ce fel de sentimente avea el pentru Rin. Probabil că ar fi trebuit să-i spună despre lucrurile astea înainte de a ajunge în Omda. Poate că într-o asemenea situație, Rin nu s-ar mai fi apropiat de Kadal, iar lucrurile dintre ei s-ar fi desfășurat într-un mod diferit.

În schimb, Dalidan lăsase ura față de Sfâșietori și nevoia de răzbunare să-i acapareze aproape toată atenția. Acum era foarte greu să mai îndrepte acele greșeli. Oricum, tot avea de gând să-i dezvăluie cândva lui Rin ceea ce simțea el pentru ea. În plus, avea de gând să aibă grijă de ea și s-o protejeze. Iar atunci când își va face apariția Kadal din misiunea lui secretă, va sta cu ochii pe el. Nu avea deloc încredere în el.

Un general bătrân se ridică de la masă și se îndreptă spre podium. Când ajunse pe platforma de lemn, gălăgia din sală se stinse. Toate privirile se îndreptară spre el.

– Mda... zise el, apoi tuși în pumn și-și drese glasul. Sunteți cu toții sături, așa că e vremea să vă informez cum ne vom organiza mai departe. Vom sta în Tekka câteva zile, iar locuitorii de aici vor rămâne alături de noi și ne vor ajuta în continuare. Azi și mâine aveți cu toții program liber. Vă sugerez să vă odihniți cât mai mult, să vă recuperați cât mai eficient. Vom fi repartizați în

locuințele pe care acești buni oameni le-au pregătit pentru noi, continuă generalul, zâmbind recunoscător pe sub mustață și fluturând brațul spre un grup de civili de la marginea sălii. După această perioadă scurtă de odihnă, vom efectua antrenamente și ne vom pregăti pentru ceea ce urmează. Nu vom zăbovi mult în Tekka. E vorba de vreo zece zile, poate mai puțin, poate mai mult... Important este să nu apară nimic neprevăzut. Pentru mai multă siguranță vom poziționa iscoade în afara orașului. Dacă ele îi vor depista pe Sfâșietori apropiindu-se de noi, atunci vom urma mai departe Drumul Țăranilor și vom merge spre orașul Cecia.

Generalul făcu o pauză, căzând pe gânduri și frecându-și bărbia.

— Mda... există un alt aspect pe care trebuie să vi-l comunic înaintea de a vă explica în mod detaliat ce vom face mai departe, zise el. Cei mai mulți războinici supraviețuitori din Nord sunt din Legiunea de Bronz și din Legiunea de Foc. Restul legiunilor vor fi desființate, iar supraviețuitorii acestora vor fi repartizați în cele două legiuni. O să aflați în scurt timp care vor fi noile voastre poziții în cadrul lor. Pentru cei care servesc deja în Legiunea de Foc și în Legiunea de Bronz, lucrurile vor rămâne la fel. E mai logic și mai eficient să avem două legiuni aproape complete, decât mai multe legiuni ciuruite.

Făcu din nou o pauză, una mult mai lungă decât cea precedentă.

— Bun, bun... E vremea să trec la chestiunile importante. Sfâșietorii se află pe urmele noastre, la fel ca în cazul civililor din Omda și a protectorilor care îi însoțesc pe Drumul Împăratului. Având în vedere că statul Quana este evacuat într-o mare măsură, e destul de greu de anticipat modul în care se vor deplasa creaturile. Dacă se vor împrăștia și vor scotoci prin fiecare sat – la fel cum au procedat înainte de a ataca orașul Omda – atunci vom fi norocoși, întrucât va exista suficient timp la dispoziție pentru evacuarea tuturor locuitorilor din Nord. Aceștia urmează să ajungă în Sud. Protectorii Elomagi care au plecat din Omda vor distruge Podul Mistrețului și în acest fel vor bloca în acel loc Drumul Împăratului. Sfâșietorii

vor fi nevoiți să găsească alte căi pentru a-i urma pe protectori și civili. Relieful regiunii respective îi va încetini mult pe Sfâșietori după ce va fi pusă în aplicare această acțiune. Partea mai dificilă în privința evacuării îi vizează pe locuitorii din orașele Vasin și Sardon. Dar după ce aceștia vor ajunge în Ykana, vor urma Drumul Împăratului mai departe și evacuarea va decurge mult mai repede. Pe lângă distrugerea Podului Mistrețului, protectorii Elomagi vor mai lua și alte măsuri, măsuri menite să producă confuzie în rândurile Sfâșietorilor și să-i încetinească.

Generalul se opri și-și plimbă ochii negri peste chipurile oamenilor din sală. Toți îl priveau cu multă atenție. Apoi generalul continuă pe un ton grav:

— Partea cea mai grea din desfășurarea acestui plan s-ar putea să cadă pe umerii noștri. Aceste meleaguri sunt străbătute de păduri întinse, păduri care le permit Sfâșietorilor să ne urmărească fără prea mari probleme – având în vedere dimensiunile și rezistența lor. Munții formează un arc care protejează o mare parte din Drumul Împăratului, dar până în orașul Iga, preciză el, ridicând un deget în aer. La un moment dat vom lăsa în urmă orașul Tekka, vom porni spre Cecia și în cele din urmă spre Iga. Acolo vom aștepta până când vor fi evacuați toți locuitorii din Nord. Aceștia vor urma Drumul Împăratului. Cei care au pornit din Omda vor ajunge în Ykana – unde vor ajunge și cei din Sardon și Vasin – pe urmă vor merge în Ferban, pe urmă în Ija, vor traversa Zidul și vor fi în Sud. Sfâșietorii care îi vor urmări pe aceștia se vor deplasa mult mai greu – din cauza obstacolelor create de protectorii Elomagi, precum și a reliefului – decât Sfâșietorii care ne vor urmări pe noi. Noi nu avem posibilitatea să-i forțăm să facă ocoluri și să-i încetinim prin crearea de obstacole. Dacă Sfâșietorii se vor împrăștia pe aceste meleaguri, am putea fi norocoși – cum am spus și mai devreme – întrucât am putea părăsi Nordul fără luptă. În caz contrar, va trebui să-i ținem în loc în orașul Iga. De acolo se desprind câteva drumuri care ajung la Drumul Împăratului. Dacă Sfâșietorii vor ajunge în Iga și ne vor omorî, se vor deplasa până la Drumul Împăratului –

în zona dintre Ferban și Ija – și vor bloca evacuarea civililor din Nord. Într-o asemenea situație, toți civilii și protectorii vor fi măcelăriți în cele din urmă, având în vedere numărul mare al creaturilor.

Tuși pentru a-și dresa glasul și continuă:

– Prin urmare e foarte important să pregătim o defensivă cât mai puternică în orașul Iga și să fim pregătiți pentru ce este mai rău. Asta este misiunea Legiunii de Foc și a Legiunii de Bronz. Ne aflăm într-o situație fără precedent. Întreg Nordul va fi evacuat, iar Sfășietorii vor rămâne blocați pe aceste meleaguri, despărțiți de Sud – în zona de uscat – doar de Zid. Războiul dintre Sfășietori și Imperiul Edrian va fi înghețat. Dar probabil că Împăratul Keshiran, Consiliul Luminii, Consiliul Raselor Mici și Consiliul Oamenilor vor hotărî la un moment dat – atunci când împrejurările vor fi favorabile pentru noi – un atac asupra Nordului, asupra Sfășietorilor, cu scopul eliberării acestor teritorii. Doar atunci vor putea refugiații din Nord să se întoarcă pe aceste meleaguri, în așezările lor. Asta e tot ce am avut de spus. Sunteți liberi!

Ținându-și mâinile la spate, generalul se îndreaptă către un grup de ofițeri din apropiere. Gălăgia reveni și umplu imediat sala. Dalidan se întoarse către Rin.

– Ce vrei să faci în perioada următoare?

– Vreau să mă duc la biserică din oraș și să mă rog Făuritorilor Lumii să ne sprijine, să ne călăuzească și să pogoare asupra noastră Lumina. Cred că în perioada următoare vom avea parte de situații grele. Doar cu ajutorul Făuritorilor Lumii vom putea să ne îndeplinim cu succes misiunea. Te las, Dalidan, adăugă ea, după care se îndepărtă cu pași repezi.

Dalidan ar fi vrut s-o întrebe dacă nu voia ca el s-o însoțească, dar răspunsul era acum evident din gestul ei. Oftând, porni prin sală să-l caute pe Qidan. După doar câțiva pași, o văzu pe Eranya apropiindu-se de el și tăindu-i calea.

– Am ceva de discutat cu tine, zise ea, afișând o expresie severă.

Soase dintr-un buzunar un inel cu niște chei și cu o plăcuță de lemn pe care era scrijelită o adresă. I-l întinse lui Dalidan, iar el îl luă și-l vârî într-un buzunar din spatele centurii.

– Sunt cheile de la locuința în care vei sta în următoarele zile. Oamenii din Tekka au pregătit focul în fiecare locuință și au lăsat în ele hrană, apă și alte lucruri trebuincioase... În fine, altceva vreau să discut cu tine, Dalidan, adăugă ea, privindu-l în ochi cu intensitate. Vreau să-ți reamintesc că în Omda ai încălcat un ordin din partea unui ofițer – în timpul bătăliei cu Sfășietorii.

Dalidan își trecu agitat o mână prin părul blond. Efectiv uitase de treaba aceea. Din cauza drumului lung și istovitor din Omda până în Tekka, avea impresia ciudată că bătălia cu Sfășietorii avusese loc cu ani în urmă.

– Bineînțeles, îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, continuă Eranya.

Apoi i se înăspiră trăsăturile.

– Dar pentru acel gest de insubordonare, timp de trei luni de zile, solda ta va fi înjumătățită. De acum înainte, Dalidan, fă bine și respectă toate ordinele! adăugă ea pe un ton foarte tăios, îndreptând un deget spre el.

Apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă cu pași egali, cu spatele drept, cu o figură severă. Dalidan pufni – pe jumătate indignat, pe jumătate amuzat. Dacă ar fi respectat atunci ordinele, Leoaica de Fier nu ar fi supraviețuit bătăliei cu Sfășietorii și nu ar mai fi fost aici ca să-i taie jumătate din soldă.

Îl observă pe Qidan și se apropie de el.

– Ce plănuiești să faci în perioada următoare, stăpâne?

– Rin preferă să fie singură, iar Eranya e nervoasă pe mine că i-am salvat viața în Omda și drept răsplată mi-a tăiat jumătate din soldă timp de trei luni... Cred că ar trebui să mergem la noua noastră locuință, adăugă el, scoțând inelul cu chei și cu plăcuța de lemn. Cunoști orașul Tekka, Qidan?

– Îl cunosc destul de bine, stăpâne.

Dalidan îi dădu lui inelul. Bătrânul kua citi adresa de pe plăcuța de lemn și încuviință din cap.

- Locuința respectivă se află aproape de acest loc.
- Abia aștept să stau întins într-un pat moale, într-o încăpere bine încălzită, și să mă uit pe geam afară cum ninge, zise Dalidan.

Pe parcursul drumului dintre cele două orașe, Dalidan reușise să doarmă foarte puțin. În perioada de odihnă stătuse într-un cort vechi, peticit, pe un așternut tare ca lemnul, înghesuit printre alți soldați. Iar soba de fier din centrul cortului abia izbutise să dezmorească aerul, atât de frig fusese afară.

- Urmează-mă, stăpâne, zise Qidan, luând-o din loc.

CAPITOLUL 2

Când ajunse în locuința care i se oferise pe perioada șederii în Tekka, Dalidan fu surprins într-un mod plăcut. Casa era mai mare decât se așteptase el, era impecabil de curată și era foarte bine organizată. Avea trei încăperi, plus o bucătărie, o cămară și o baie. Pereții erau dispuși într-un mod neobișnuit, astfel că cele două șemineuri din piatră încălzeau toate camerele – în afară de cămară.

Dalidan alege la întâmplare o încăpere și se strecură în ea. Pereții erau acoperiți cu lambriuri de lemn. Dalidan observă o mulțime de rafturi cu cărți groase și vechi, precum și tablouri pe pânză ce afișau țărani în diferite ipostaze. Avea senzația că odaia emana un aer nostalgic. Probabil că proprietarii acestui loc se îndreptau în aceste momente spre Sud. Pe tot cuprinsul Nordului existau mii de locuințe părăsite din cauza Sfășietorilor. În curând toate aveau să fie lăsate de izbeliște. Nenumărate lucruri de valoare, impregnate cu amintiri prețioase, erau abandonate și lăsate în calea Sfășietorilor.

- Stăpâne, dorești ceva de băut? întrebă Qidan, ivindu-se în prag.

Dalidan se întoarse spre el, cu gândurile risipindu-i-se din minte.

- Nu, mulțumesc.

Bătrânul kua își înclină capul în semn de încuviințare, după care adăugă pe un ton informativ:

- Avem apă caldă, stăpâne – în caz că vrei să faci baie. Locuitorii din Tekka au întreținut focul din Sala Bazinelor care deservește acest cartier al orașului. Mai mult decât atât, ne-au pregătit în cămară o mulțime de provizii.

- Sunt oameni cumsecade acești locuitori din Tekka, replică Dalidan.